

PERIÓDICH SATIRICH,
 HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
 DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
 Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

L. PASTEUR.

Un enemich dels microbis,
 un gran puntal de la ciencia,
 un metje de primer ordre
 y un manantial d' experiència.

PER VENDRE BITLLETS.

—Bonas tardes.
 —¿A quién demana?

—Al señor Rius y Taulet: ¿está visible?
 —Ahora se lo vaig á preguntar. Aguárdese usted un moment.—
 Y un simpátich municipal—que municipal es lo meu interlocutor, com ja s' haurá comprés per la gramática que gasta,—empeny la mampara y desapareix en lo despaig del arcalde.
 Tres segons després torna á treure 'l nas y 'm fa una senya:
 —Puede usted pasar cuando vulga.—
 M' estiro una mica, 'm cargolo 'l bigoti, procuro desembussarme 'l canò de las paraulas, dono quatre pasos y 'm trobo davant de la solemníssima persona del senyor Rius y Taulet.
 Una gran cortesia per part mèva, una inclinació de cap, bastant enrahonada, per part d' ell, y sense més preàmbuls me 'n vaig dret al assumpto.
 —Jo venia...
 —¿Vol ferme l' obsequi de pendre asiento?—
 Aquesta galanteria m' arriba al cor. ¡Y tan mal que diuhen de ell, pobre home!
 —Esplíquis, ¿qué se li oforeix?
 —Jo venia pera demostrarli que 'm desvetllo pèls interessos de Barcelona.
 —Aixó l' honra molt.
 —Mil gracias. Soch barceloní de naixensa, aquí m' hi criat, aquí hi viscut, aquí he estudiat, aquí m' hi casat, aquí... Anava á dir aquí hi mort; pero en fi, es igual; si no hi mort aquí, es perque encara soch viu. Pero de totas maneras, aquí penso morirme...
 —Endavant; si tothom fos com vosté, no emigraría tanta gent.
 —Permétim: no emigraría ningú.
 —Es veritat: continúhi.
 —Jo, mal m' está 'l dirho, 'm guanyo la vida honradament, treballant las horas que 'm corresponen y passejantme quan acabo la feyna. ¿No diría en que vaig passar tota la tarde ahir?

—¿Qué sab un hom! ¿en contar los globos que hi ha en los archs de la Rambla?

—Los globos trencats ó sansers?

—¿No sè!.. Los que vosté devía volguer...

—Pues no senyor: ja m' ho he pensat que no ho endavinaria. Vaig passar tota la tarde... fent centinella al davant d' una administració de loterías.

—¿Bo! ¿y per qué?

—Per pura curiositat. Volía sapiguer cuántas personas hi entrarian á comprar bitllets de la rifa de la Exposició.

—¿Ah! Y qué tal ¿n' hi van entrar gayres?

—A veure si ho encerta.

—¿Cent?... ¿Nó!.. hi dit un disbarat. ¿Cinquanta?

—Baixi.

—¿Trenta?

—Vaji baixant.

—¿Vint?

—Baixi més.

—¿Setze?... ¿dotze?... ¿deu?... ¿vuit?... ¿sis?..

—¿Cap!

—¿Cap? ¿Pero es possible que..!

—¿Y tal possible! Ho vaig veure jo ab aquestos. La veritat, jo ja tenia entès que no n' hi havia gayre demanadissa; pero no m' pensava que arribés fins al extrém de no vendren ni un en tot' una tarde. ¡Ja no se 'n poden vendre menos!..

—¿Aixó si qu' es cert!.. ¡Vaya un negoci!

—Pues bueno: tornántmen cap á casa vaig entretenirme en pensar un pila de cosas.

—¿Quinas son?

—Primera: que la rifa de la Exposició, si no s' anima, será un fiasco com un temple. Digui la veritat. ¿Oy que no han venut altres bitllets que 'ls que va quedarse 'l rey de Portugal?

—¿No 's pens! No se 'n han venut gayres més!..

—¿Ja m' ho figurava!... Segona cosa de las que vaig pensar: que 's vendrian mols més bitllets dels que 's venen si s' aprofitessin tots los medis d' expendició.

—¿Potser sí!...

—Y tercera: que vosté no ha atinat en aquestos medis, porque está massa ocupat en donar *lunchs*, organizar recepcions, preparar festas, assistir á professons, rebre prínceps, bisbes y condes, y finalment, en aquest cúmulo de traballs qui li han vingut á sobre ab motiu de la Exposició.

—¿Angela! Aixó es parlar: vos é al menos es un home que 's fa cárrech de las circunstancias.

—Vegi si me 'n faig cárrech, que després de pensar las tres cosas que li he dit, vaig continuar las mèvas meditacions fins que vaig trobar la manera de lograr que 's venguin mols cents bitllets cada dia...

—¿De veras! Veyám, expliquis.

—Lo plan es molt senzill. Y á m' s de senzill, práctic, segur y barato. Comensa per agafar tots los municipals—que fet y fet no serveixen de res—y 'ls envía ab deu bitllets cada hu, á recorre tots los pisos.—«De parte del alcalde, que fassan el favor de pendre un billete d' aquets.» ¿Quí será 'l que no afluixará un duro, veyentse un municipal á la porta del pis? A més, aixó de: *de parte del alcalde* es molt estimulante... y hasta fa *frenta*.

—Endavant.

—A las horas en que no es prudent pujar pèls pisos, los municipals podrian anar pèls teatros, cafés, cassinos, per la Rambla y sitis més concorreguts, ab bitllets á la mà, y sempre ab la mateixa cantarella: *De parte del alcalde*...

—No es mala idea.

—Per ultim, á altas horas de la nit, los serenos

podrian dedicarse també á la venda de bitllets, explotant lo rengló de *trasmochadors* y joves callaveras, que generalment son supersticiosos y per res del món deixarian de comprar un bitlet que se 'ls presenta á la llum d' un fanal, en lo mateix moment en que tocan las dotze. Com á anunci, los serenos podrian suprimir molt bé aixó de: *¡la una! ¡nublado!* y cantar ab veu ben clara: *¡la una! ¡billetes de la Exposición!*... ¿Qué 's pensa que faria poch efecte, per la seva originalitat, un anunci d' aquest género?...—

Al arribar aquí, don Francisco s' aixeca, s' acosta, se 'm tira á sobre y m' abraça set ó vuyt vegadas ab tota la seva força.

A horas d' ara encara estich cruixit de resultas de las tals abraçadas.

En quan al meu plan per vendre bitllets, no sè si 'l posará en planta ó nó.

Es molt capás de no recordarsen més.

A. MARCH.

FIGURÍ.

Un barret de quint pis ab flors distintas; cara igual que un forner de enfarinada sentne també alguns cops fins retocada ab carmí, tinta xina ó altrastintas.

Lo cap escabellat y plé de pintas; roba ab mil arrufats, sens gust ni solta, olor de opoponach, aixó sí, molta y un *fiero* polisson voltat de cintas.

Cintura que per ser tan comprimida sembla talment, que li hajan dat per cástich; talons descomunals, fora de mida que fan, per lo molt alts, un peu fantástich... ¿Veritat que una senyora així vestida en lloch de fernos goig casi 'ns fa fástich?

FALÓ.

EXCURSIONS PER L' EXPOSICIÓ.

XVIII.

PALAU DE BELLAS ARTS.—ESCULTURA.

Ab tot y ser Barcelona—dintre d' Espanya—la terra dels escultors, la secció d' escultura de la Exposició Universal no es pas la més nutrida, ni la més important.

Son poch los escultors barcelonins que han fet expressament alguna obra pera exposarla en lo Palau de Bellas Arts, y en part se comprén y es precis disculparlos. Un treball escultórich exigeix temps y sacrificis y la colocació de una escultura no es tan fácil com la de un quadro. Queda la gloria de haverla feta, es cert; pero 'ls llores de la gloria son poch sustanciosos. Cuits ab carn, patatas, caldo y ví ranci pot ferse'n un estufat; pero per sí sols no satisfán y rosegats crusos, hasta amarguejan.

Y si 'ls de casa no han fet cap cosa extraordinaria ¿qué havían de fer los de fora? ¿Y sobre tot, qué havían de fer los extrangers?

Mes preném las cosas tal com se presentan, y sense més reflexions generals, passém revista.

Nos trobém en la sala gran: la de las orgas eléctricas.

A un y altre costat, dessota la galería volada, s' arrengheran varias estátuas. ¡Quánt coneguts!

Allà 'l busto de *Cervantes*, de Rosendo Nobas, treball de imaginació y d' estudi al mateix temps, en lo qual l' escultor, per medi de rasgos fisionòmichs, arrugas y hasta detalls frenològichs ha tractat de traduhir las qualitats personals que 's desprenen de las obras famosas del immortal manco de Lepanto; allí l' estàtua de *Güell*, que posada á la serena, en lo encreuament de la Gran-vía y la Rambla de Catalunya, contempla imperturbable lo dromedari de Mr. Bidel; allà en fi las vuit estàtuas que fan centinella á la entrada y la sortida del Saló de Sant Joan.

Roger de Lauria, de Reynés, que va sortir del motllo més xaparro de lo que l' autor volia; *Desclot*, de Fuxá, ab los brassos crusats sobre 'l pit y més inclinat á resar oracions que á contar l' *Historia de Catalunya*; *Vifredo*, de Vallmitjana, alt y escardalench, desmentint aquell adagi: «qui tè bon nas... etc., etc.»; lo *conceller Casanova*, de Nobas, un xich teatral, pero bèn sentit; *Fabre*, de Carbonell, l' imatge del home amohinat; *Berenguer I*, de Llimona, vigorós encare que descuydat; *Albert*, de Vilanova, un gueto plé de carácter y *Viladomat*, de Tasso, que al igual que 'ls anteriors, fa més efecte de guix que de bronze.

Y ara passém per davant del *Divino Redentor*, de Vancells, demostració evident de que 'ls sants se 'n han anat al cel, y de que la fé religiosa ha desaparegut del cor dels artistes; de un *Velazquez* de Tasso que pinxeja una mica; del *Ramon Berenguer III*, estàtua eqüestre de Llimona, que denota en l' autor personalitat propia renyida ab los convencionalismes; pero que no aixeca ni admira; del *Leónidas*, de Trilles, antitèssis del Ramon Berenguer; y finalment doném una mirada al *Pópulus*, de Campeny, un adolescent, sense camisa; pero ab las taulas de la ley á la má dreta y acariciant ab l' esquerra la testa de un lleó, estàtua que no careix de expontaneitat, ni de carácter.

Lo més nou de aquesta sala, es també lo més important. Me refereixo á la última producció de Querol: *Sagunto*. Una mare, més que mare fiera, embriagada de patriotisme, que després de degollar al seu fill, evitantli la vergonya de la esclavitut, se forada 'l pit ab la mateixa espasa. La suïcida y 'l cadáver de la tendra criatura forman un trágich pilot de carn, al primer cop de vista indescifrable, com un tros de música de Wagner, pero que com més se contempla més s' aclareix, més se defineix y més fondo penetra. La concepció es grandiosa y atrevida: l' execució tè un vigor extraordinari; y 'l cos ert del cadáver sobre la crispada figura de la mare forma un contrast poderós y altament interessant.

Ignoro si *Sagunto* arribará á popularisarse—jestém tan lluny de lo que represent—pero crech no equivocarme afirmant que davant de aquest grupo grandios y plé de dificultats victoriosament vensudas, no hi haurá intelligent que no se li tregui 'l sombrero. Es una nova mostra del geni del jove escultor tortosí.

ROSSENDO NOBAS: Com morfan | los concellers en lo sigle passat.

Com morirán ara.

Tambè en la sala primera, trobém alguns coneguts.

Allà 's poden veure, encare que disminuïts de tamanyo, l' *Azara* y en *Salvador*, de Alentorn, las dugas estàtuas *sedestres* que flanquejan lo Museo Martorell, las dugas bèn concebudas y notablement caracterisadas.

Allà las dos produccions casulanas de Roig, *Secreto á voces* y *Laboremus*, encant aquesta última de totas las senyoras que visitan la Exposició, que de segur si d' ellas dependís donarian al autor lo primer premi.

—¡Pobreta!

—¡Mira, com fa mitja!

—¡No li falta més que bellugar los dits!

Tal es lo que se sent sempre davant de aquella estatueta, bonich *specimen* de l' escultura al alcan de totas las inteligencias.

¡Quánta diferencia entre aquest delicat toch realista y las estàtuas de comers presentadas en aquesta sala per alguns marmolistas—no vull creure que siguin artistes—italians! Allà hont vegin un noy ab un gos, un busto de dona que sembla que tingui per pupilas dos caragols, una senyora trista que fa riure, y una nena que per sostenir un aucell mort s' alsa la camisa y ensenya... lo que no hi ha cap necessitat de veure, segueixin lo meu consell: passin de llarch sense detenirse... tot aixó hi ha sigut posat per fer bulto, per ocultar

Tasso.—Viladomat.

L' autor de aquelles obras tan divinas adornat ab aranyas y trenyinas.

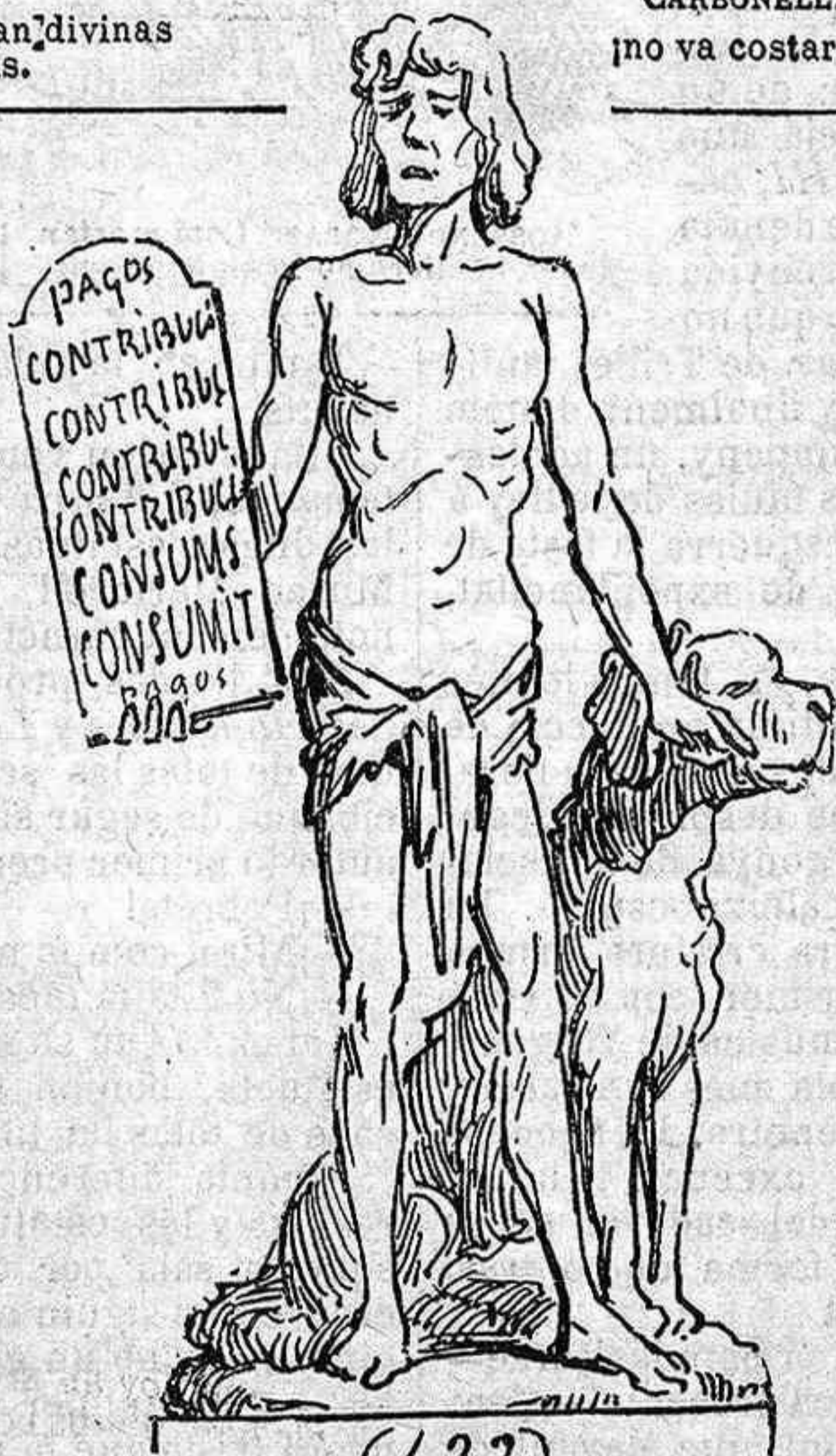

CARBONELL.—Aquest compte no 'l firmo: no va costar tan la catedral!

siti... tal vegada porque 'l jurat de admissió estava de broma.

Poca cosa dirém dels bustos y retratos deguts á diversos escultors. Alguns revelan habilitat; altres tenen bona factura: los més son obras més propias per complaure als originals, que per entretenir á la crítica, per lleugera que sigui. Entre las personas conegudas que allí figuran, s' hi conta l' actor catalá Bonaplata, de Ghiloni, lo general Prim, del mateix autor; Darwin, de Camon y Víctor Manuel, de Paganí, un rey que aixís com D. Francisco de Paula xifra tota la seva popularitat en las patillas, xifrava ell la seva en lo bigoti, qüestions peludas, en las quals no es precis insistir més llarga estona.

Mascaró té una estàtua titulada *Meditación*. Representa una devota que s' ha adormit, ab lo llibre de oracions entre 'ls dits. De ma-

CAMPENY.—Populus.

Tot li han prés menos lo gos, porque l' haurían de mantenir.

nera que més que *Meditación* hauria de titularse: *Una senyora que pesa figas*.

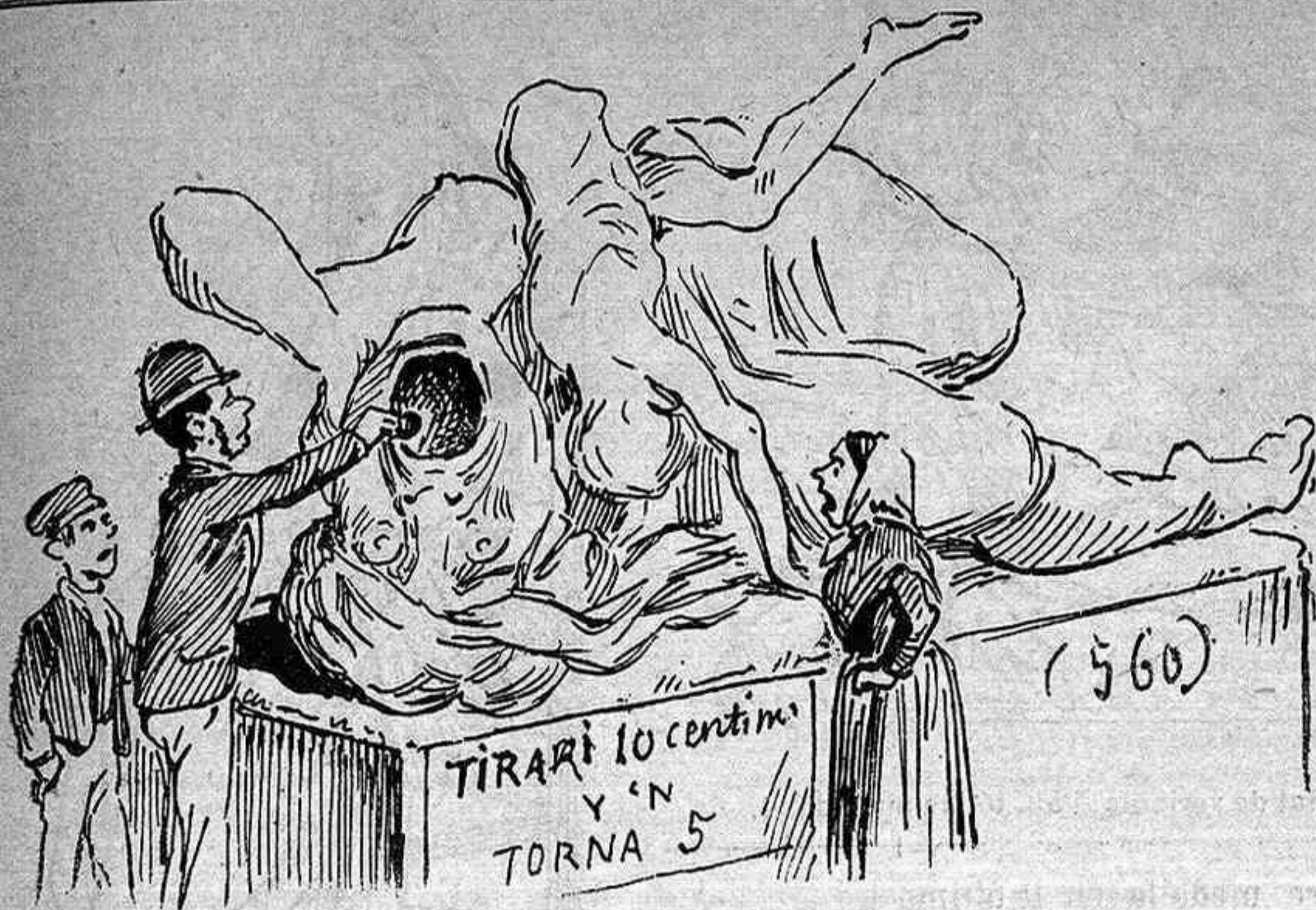
La *Bacanal de Susillo*, es un relléu ben compost, que si té algunas incorreccions en las figuras, presenta una ben estudiada gradació de termes.

Las *Obras de misericordia de Claramunt*, una monja vestint á un nen, es una producció una mica encantada: no hi ha en las dos figuras lo moviment degut. Per altra part té condicions d'execució recomenables.

La dona nua de *Codina Langlin* es un márml en tota la extensió de la paraula. Verdaderament, aquella dona clàssicament amanejada no sent ni fa sentir: es de márml.

Berenguer I de Carcassó, ab un paper á la dreta y fent pessigollas ab l' esquerra al pom de l' espasa, impossible definir ni lo que fa, ni lo que pensa.

Lo grupo de nens jugant á saltá y parar de *Campeny*

QUEROL, Sagunto.—¡Caritat per una familia desgraciada!

es graciosot, tè molt moviment y no poca intenció.

Chactas y Atala de Amutio. ¡Llástima de nassos que al encabellarse, 'ls privan de ferse un petó! ¡Y llástima de alguns trossos qu' están notablement modelats!

Vallmitjana A barca: Un lleó que 's grata. Estudi realista del rey dels animals, tractat ab molt orillo. Y si l' assumpto 'ls xoca, pensin una cosa: que ni 'ls reys de las selvas, ni 'ls reys dels palaus están exempts de tenir picó.

Cassador africà. Blanch y tot, resulta un negre molt típic, plé de vigor y modelat ab carinyo. Es un excelent estudi anatòmic.

Sangents: Un Nazareno. Pero un Nazareno que sent lo modelo y un modelo que sembla que digui al escultor: «Per mor' de Déu, acuyti que 'm canso.»

Querol: Ayguadora, no sè si romana ó veneçiana. Es una galan xicota, senzilla y fácil, que demostra que l' autor de Sagunto, quan vol, també sab fer joguinas.

Parera: Anibal, una estatueta esbelta, elegantíssima y magníficament dibuixada, que está dihent:

Lo jove Sr. Parera
si estudia, farà carrera.

La joya de la sala es *La Fortuna de Gandarias.* Aquella dona nua de finas proporcions, de formas seductoras, que vola, pero vola de debó, sobre una roda alsant, en lloch de pols, núvols de moneda, es una obra que paga 'l tret. ¡*La Fortuna!* Si pogués treure's la vena dels ulls, veuria que tothom l' admira, y consti que no tothom ho fa pèls quartos. Tractantse de una dona tan incitant, lo de menos son los diners.

En la sala segona y última, s' hi han concentrat tal vegada las produccions escultóricas més notables de la Exposició. No es qu' hi faltin també molts coneguts; pero de alguns, podém dir que sempre es hó tornarlos á veure.

Aquí están lo *bisbe Armañá* modelat ab gran acert pèl Sr. *Fuxá* y destinat á adornar lo vestibul del Museo Balaguer de Vilanova. Es una bonica estàtua ben sentida y millor executada.

La bellesa dominant á la forsa, de un dels mes-

tres de l' escultura barcelonina, l' insigne *Venanci Vallmitjana*, que ha acabat per idealisar un assumpto, tractat anys endarrera ab formas més sensuales, y que resulta sempre una obra de verdader empenyo.

Pardalets al cap, de *Reynés.* Busto graciosíssim, plé de vida, d' expressió y de malicia: los llabis se 'n van sobre aquellas galtonas pastosas y calentas.

Sant Geroni y Sant Bruno, de *Atché.* Dos ascetas realsats pèl més auster sentiment religiós; pero que si existissin realment no sè fins á quin punt resistirían la vista de

Pardalets al cap. Ara, sent de guix, com si 'ls diguessen *Llucia.*

L' avi, de *Montserrat,* un busto que parla, deliciosament estudiat.

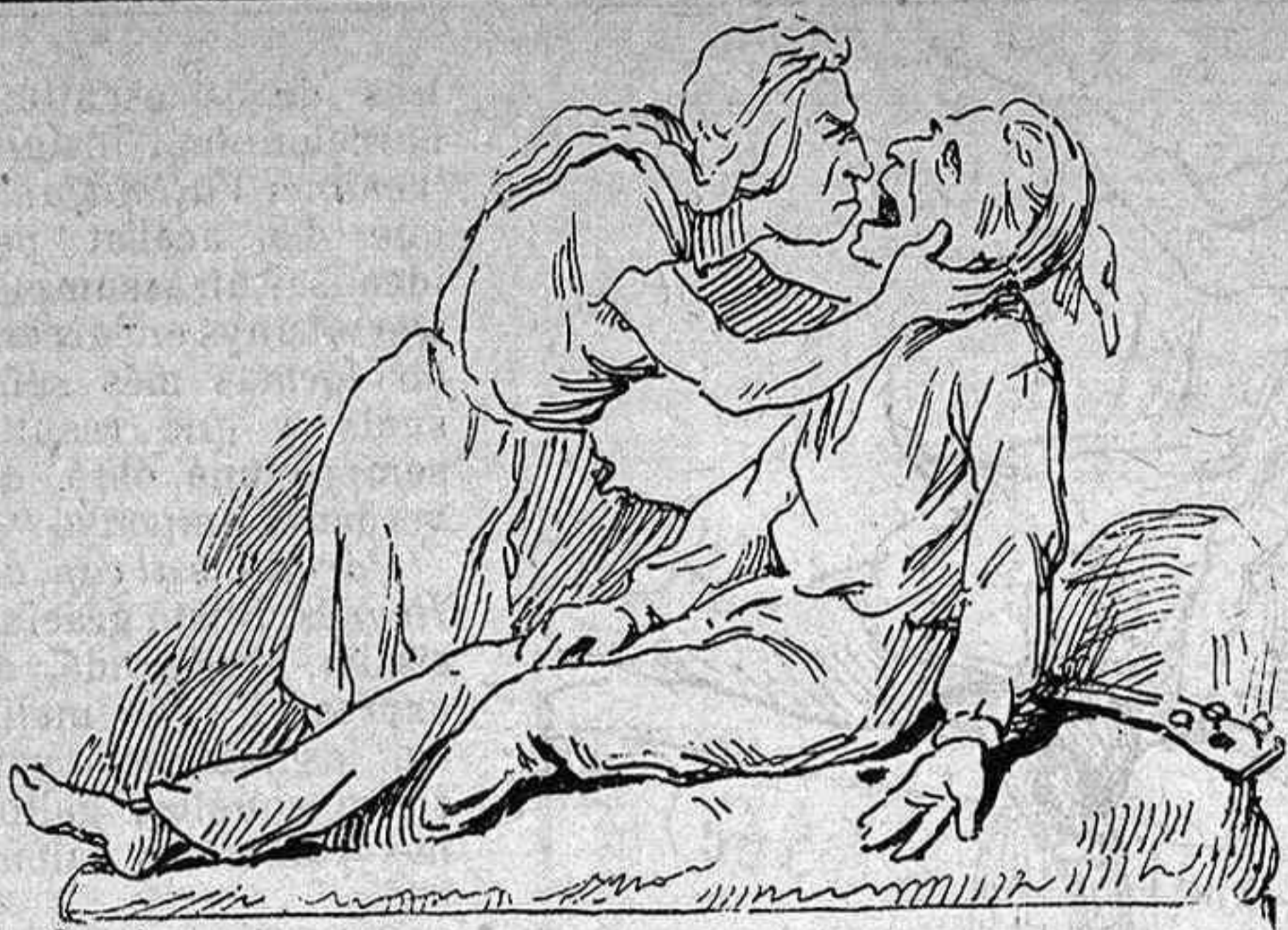
Un retrato de Gandarias. De fixo qu' es un senyor que ha fet diners á la *bolsa* ó al *comers.* Es un modelo de realisme y de modelatje.

Bustos de Querol. Lo retrato del meu amich *Toda,* colocat sobre un tros de monolito egipci: es de un parecut perfecte. La dona que crida. *Non plus ultra* de forsa, vigor y expressió.

Y La Tradición. Descubrimnos davant de aquest

TASSO.—Un fadrinet barber.

AMUTIO.—Pau, tú has anat de xerinola. Pau, tú fas pudó de vi.

grupo premiat ab primera medalla en l' última exposició nacional.

Querol es un gran escultor y un gran poeta. *Sagunto* es un cant épich; *La Tradición* una balada, delicada, sentida, melancólica, de una composició felís y de una labor tan primorosa que 's confon ab la naturalesa.

Y ara deixém apart los relleus de Susillo, inferiors á la Bacanal de la Sala primera, y una mica massa *enmanyocats* perque resultin. Prescindim de *La última gota* del mateix autor; de aquell *Ribera* de Viciàna, que encara que 's tracti de un artista, posa massa; del picaresch *Estudiant* de *Martin*, dels bronzos italians, entre 'ls quals triaríam nosaltres per lo desembrás ab qu' están executats la criatura que fá llengotas y la que riu.

Prescindim també del *Teléfono* de Carcassó que no sè per quins cinch sous la dona que ha de fer ús del teléfono té de despullarse; del *Pescador de cranchs* de Moratilla, hastant bèn sentit; dels

MASCARÓ.—Conseqüèncias de un sermó massa llarch.

retratos de un pagés y una pagesa del Bruch, ab que un fill piadós ha volgut immortalisar la memoria dels seus pares; del *Sant Joan* de Parera, que acusa distinció y elegancia y del *Duch de Rivas* de Carbonell, que ab lo paper y la ploma als dits sembla que busqui una idea y que la idea no li vingui...

Prescindim de tot aixó y arribarém al cul del sach per trobarhi, no las engrunas, sinó 'ls més sabrosos pans de Viena, amasats ab flor de farina y mantega de primera.

¿Saben que 'n Benlliure es un dels escultors més genials que conta Espanya? Si no bastés per demostrarho lo grupo titulat *A la escuela*, tot ell

CAMPENY.—Lo torn dels partits.

CARCASSÓ.—Tere's'a, que vè ó no vè á probarme 'l vestit? Miri que 'm refredo.

QUEROL.—«¡Al corral!»

Zaragossa 'l día de la arribada de 'n Cánovas.

moviment, expressió y vida, aquí tenen l' *Escolá* que 's crema 'ls dits y se 'ls llepa per amaynar lo dolor de la cremada. ¿Diuhen que l' assumpto es frívol? Conformes. Pero dintre de aquesta frivolitat quina expressió, quin encant, quina manera de sorprendre lo moment del dolor físich, y sobre tot quin moviment y quina vida!

L' estatueta de 'n Benlliure demostra qu' en art no hi ha frivolitats que valgan: en materias artísticas la perfecció es la més gran qualitat y aquella estatueta no t'è pero.

P. DEL O.

LA FESTA MARÍTIMA.

¡Mirin! Encara estich regalant.

No 's pensin que regali cosas de gayre importancia: regalo aygua.

Dimars... ¡es clar que havia de ser en dimars! No s'è perque 'ls dimars han de deixar fer festas marítimes. ¡Com si no ni haguès un adagi que diu:

*¡En viernes ni en martes
no te cases ni te embarques!*

Desgraciadament desde que s' ha establert tot aixó del vapor, lo telégrafo y 'ls velocipedos, los refrans han caygut en desús, y ja no hi creuhen sinó las personas cándidas y 'ls suscriptors del *Brusi*, que son cándits y alguna cosa més.

Quatre amichs van entabanarme. Lo séu pensament, aixís á primera vista, era magnífich.

—Llogarém una llanxa, passejarem pèl port, cantarém y veurém los fochs artificials.—

¡Quin programa! No hi faltava sinó alló que sol haverhi en los del *Circo Equestre*:

«Este programa podrá ser alterado...»

Perque la veritat es que va alterarse d' una manera tan trágica com inesperada.

Arribém á las escalas del moll y contractém una barca.

—¡Mestre!... ¡ey! mestre... ¿que dormiu? ¿Quánt ne voléu d' embarcarnos á tots ab lo vostre gus-si?... ¿Si? ¿Ni un xavo menos?... Vaja, poséuvos á la rahò... Bueno; estém entesos... ¡Ah! ¿Niña 's diu la llanxa? ¡Pues, apa, tots sobre la Niña!—

Y 'ns vam embarcar.

Los fochs artificials comensavan. Una bomba, un' altra bomba, dos cohets, una piula, una roda... vaja, lo de sempre.

La *Niña* 's bellugava d' un modo extraordinari.

—¿Sabéu, mestre, que la vostra *Niña* es molt entramaliada?—

Pero 'l barquillero no deya res y continuava bogant en direcció á la boca del port.

Tan aviat aixecava un rem com l' altra: lo balandreig comensava á ser una mica alarmador... y la boca del port anava veyentse més próxima...

—Escoltéu, patrò ¿ahont teniu intenció de dur-nos?

—A l' Habana.

—¡Bo! No fem bromas. Feu le favor de portarnos á terra ferma.

—¡Oh! ¡Ca! Anirém á l' Habana: es questió de quize minuts...—

En aquell moment brilla un foch de bengala y tinch ocasió de mirar la cara del barquillero.

Tenia 'ls ulls fora de las órbitas y estava més vermell que la... daixonsas, aquesta que corra per aquí.

Llavors ho varem comprendre tot.

—¡Aquest home está borratxo!—

Si la llanxa haguès sigut un tranvía hauríam saltat, pero allí ¡quí 's mou ab aquell tou d' aygua sota 'ls péus!

—¡Heréu! Deixéu los rems immediatament.

—¿Jo? Vull portarvos á la Habana!

—¡Giréu desseguida cap á terra!

—¡A la Habana!

Y tot dihent á la Habana, la *Niña* rellisca sobre un calabrot estirat á flor d' aygua á ¡cataplum! patrò, llanxa y nosaltres fem un capgirell y 'ns trobém de bigotis sobre

la inmensa llanura del mar.

Lo barquillero renegava, nosaltres tiravam maladiccions, y renegant y malehint, gracias al mateix calabrot que 'ns havia volcat, vam lograr enfilarnos en una barca de las obras del moll.

Entretant los fochs prosseguan, las bengalas brillavan, los cohets petavan... y nosaltres també: de dents.

Un' hora més tart eram tots á casa.

Los quatre amichs que 'm van entabanar, van sortirne dignament castigats: tots varem pescar una calipandria.

Jo en cambi, com á més ignocent, vaig pescar una hermosa llissara que, tot despullantme vaig trobarme á la butxaca.

MATÍAS BONAFÉ.

CAP AL TART.

En un jardí.

Voldria, nena adorada
tenirte sempre al costat
y contemplar extasiat
lo viu foch de ta mirada.

Voldria á fé cada día,
quan lo sol se va amagant,
veuret com ara al davant
meu, respirant alegría.

Voldria, quan l' aucellet
en bellas tardes d' istiu

se 'n va volant cap al niu
tot alegre y satisfet,
passejar per ton jardí
agafat de tas manetas,
contemplant tendres floretas
y besar son perfum fi.

Voldria que tu 'm donessis
ab alegría 'l teu cor
y que dols y etern amor
en aquest jardí 'm juressis.

Voldria... (y t' ho dich á tú,
puig, sols tú ho pots fer, Tuyetas),
que 'm dessis... quatre monjetas
perque encare estich dejú.

JOSEPH ASMARATS.

MADRID-BARCELONA.

En cap dels periódichs locals hem vist reproduhit l' article que ab aquest títul publicá l' il·lustrat redactor de *El Liberal*, que últimament ha passat alguns días en la nostra ciutat, ab motiu de la Exposició.

Ja que cap periódich local l' ha reproduhit ¿fémho nosaltres? Está dit.

No fa molts días publicavan los diaris de París un brèu y rápit paralelo entre París y Londres, fet per un procediment semblant al de la fotografia instantánea.

Permétise 'm aplicar aqueix procediment á Madrid y Barcelona.

Barcelona sembla un palau espléndit habitat sols pèl servey. Madrid una casa de lloguer refugi del senyoriu.

Madrid va millor vestit que Barcelona. Barcelona está millor instalada que Madrid.

A Barcelona 's menja més y 's beu menos. A Madrid se menja menos y 's beu més.

A Barcelona l' obrer va al café. A Madrid lo senyor va á la taberna.

Barcelona posseheix una Universitat magnífica y una Plassa de Toros molt tronada. Madrid una magnífica Plassa de Toros y una mala Universitat.

Madrid tapa ab lo gust deficiencias de la bossa. Barcelona tapa ab los quartos deficiencias del gust.

Barcelona será afrancesada per fora. Madrid afrancesada per dintre.

A Madrid lo carrega molt tenir un nom tan curt y l' esperit amplificador del poble ha inventat *los Madriles*. A Barcelona li fa nosa un nom tan llarch, y l' esperit estolviador del comers ha inventat l' abreviatura *Barña*.

A Barcelona l' Ensaxe es superbo, perque l' hermosura dels alrededores convida á extendres. A Madrid l' Ensaxe es raquílich, perque lo lleig dels seus aforas acongoixa y retrau.

Barcelona ha erigit una estàtua á Prim, que li doná 'l Parch. Madrid no ha sabut alsarne una encare á n' en Bravo Murillo que li portá 'l Lozoya.

A Barcelona 's paga, pero no 's donan propinas. A Madrid se donan propinas, pero no 's paga.

Barcelona saluda al rich y explota al intelligent. Madrid saluda al intelligent y explota al rich.

A Barcelona 's falsifican las cosas. A Madrid las ideas.

A la Bolsa de Barcelona solen empobrirse 'ls que s' han enriquit treballant A la Bolsa de Ma-

drit solen enriqueirse 'ls que s' han empobrit gaudulejant.

Barcelona tè millors botigas que Madrid. Madrid millors cafés que Barcelona.

A Madrid hi ha diner. A Barcelona riquesa. Madrid anomena *hortera* al més gran comerciant. Barcelona considera com á comerciant al més ínfim salta-taulells.

A Barcelona la gorra es la prenda més usual. A Madrid es lo vici més corrent.

¿Cóm se las arregla Madrid perque tot lo cotò sembli fil, y cóm se las compon Barcelona perque allí hasta 'l fil sembli cotò?

Madrid es elegant *per se*. Barcelona *per accidens*.

Barcelona ha elevat á Colón un monument de comerciant agrahit pèl productiu mercat que va obrirli l' immortal genovés. Madrid li ha alsat un monumet de cortesá afable y aficionat á toros que no véu en Colón més que al antecessor del duch de Veragua.

A Barcelona tè un monument Antonio López. A Madrid lo tindrà probablement Mariano Fernández.

A Madrid son més simpáticas las personas que las cosas. A Barcelona ho son més las cosas que las personas.

Madrid passeja. Barcelona transita.

Madrid se fica al llit tart. Barcelona 's lleva dematí.

Madrid es centripet. Barcelona centrífuga.

A Barcelona hi ha molt bonas mossas. A Madrid mossas molt bonas.

¡Quinas *jamonas* las de Madrid! ¡Quinas nenas las de Barcelona!

A Barcelona hi ha uns famosos municipals de caballería. A Madrid los de caballería son los regidors.

Barcelona tè vistas á Europa. Madrid tè vistas al Africa.

¿Qué dirém nosaltres després de aquest paralelo?

No més que una cosa.

Que tan á Barcelona com á Madrid se llegeixen sempre ab gust los xispejants escrits de Mariano Cavia.

RECORT DE L' EXPOSICIÓ.

Volguent de l' Exposició tení un recort, tothom compra algún del sens-fi d'objectes que 'l certámen conmemoran: l' un compra l' *espejo mágico*, l' altre un got ó be una copa ab lo nom y l' any grabats, quí 'l retrato de la *bomba*, quí un mocador de butxaca ab vistas de Barcelona; aquell compra brassalets ó arrecadas per las mossas, l' altre un bastò *fosforera*... y es ben rara la persona que no ha gastat més ó menos en alguna d' eixas compras.

Mes, al cap-de-vall, aixó pot perdre's ó bè 's pot rompre, y passats set ó vuit anys, ó deu, ó dotze... ó catorze. ni recort del recort queda.

A MONTANYA. (*Dibuix de Mariano Foix.*)

LA QUITXALLA DEL PERET DE DALT.

¡Mort y passió d' una sargantana!

puig se 'n va tot á la porra.
 Jo no n' he comprat pas cap
 pro 'n tinch un de primer ordre,
 un recort més durader
 que cap dels que 'l públich compra,
 y es de aquesta Exposició
 un recort dels que no 's borran...
 ¿no saben qu' es? es un reuma
 que may més me 'l trech de sobre

S. Ust.

PRINCIPAL.

Estreno de *Juego de prendas*.

Es una graciosa comedieta en dos actes deguda al ingeni xispejant de Vital Aza. Encare que la trama no ofereix gran interès, presenta situacions preciosíssimas y está esmaltada de xistes oportuns.

Si volen passar un bon rato, váginla á veure.

En Palencia, constant introductor de géneros estrangers, acaba de adquirir lo dret de traduir y representar *Les surprises du divorce*, una de aquellas comedias plenas de fantasia, de bon humor y de *chic*, que fan las delicias del públich de París.

Naturalment, no faltarà qui trobi estrany qu' en materias d' art siguem acérrims partidaris del limbre-cambi Consti, no obstant, que ho som, perque aquestas produccions poden contribuir á avivar l' ingeni nacional sens perjudici ni detriment de las classes treballadoras.

LICEO.

Es *Lucrecia Borgia* sino una joya musicalment considerada, una de las partituras més propias perque en Gayarre puga fer gala de sas facultats portentosas. Pero dilluns hi havia además grans desitjos de veurehi y sentirhi á la Gabbi, tan aplaudida en l' *Africana*, tan admirada en *Mefistófele*.

Diguem la veritat: los primers quadros de l' ópera van ser rebuts ab certa fredor. Pero arribem al terceto; ¿y han vist may entussiasme com lo del públich? *Nada*, que hi hagué necessitat de repetirlo. La Gabbi, en Gayarre y en Visconti no s' entenían de feyna. Ab una mica més se trenca de la cintura, á copia de cortesias.

Arribem á la romansa del *D. Sebastiano*, una de las pessas que Gayarre canta com ningú més sab ferho, y un nou desbordament d' entussiasme, y una nova repetició de aquest fragment incomparable, y de aplausos tans com vulguin.

Total: que 'l glas de un principi, va convertirse en temperatura tórrida y caldejant.

¡Y cuydado que segons se m' ha dit la Gabbi 'l dilluns no estava de filis! Ja la sentirem, quan ella digui ¡allá va!

L' orquesta, bè com sempre y 'l famós *crescendo* elevat desde la terra al cel ab un alé de gegant, pèl mestre Goula.

Dimars *Lucia de Lamermoor* y presentació de la tiple Trisolini.

Gran ovació en la primera meytat del tercer acte. L' aria de la flauta no pot cantarse millor.

Molt aplaudit també, lo baix Sr. Riera, deixeble del mestre Goula.

CIRCO BARCELONÉS.

No he tingut encare ocasió de sentir á la Svi-cher, y en la impossibilitat de jutjarla personalment, diré tan sols que la premsa diaria consigna que ha obtingut un verdader triunfo en la *Sonámbula*.

Queda consignat. Y aném per un altre.

ROMEA.

Després de una funció en obsequi de Castelar, un' altra funció dedicada á la infanta Isabel.

¿Y ara, á qui li toca 'l torn?

Mentres tan lo Sr. *Matxaca* de 'n Baró ha aplassat una senmana més la seva eixida á la llum de las *candilejas*.

Que s' aprofiti la senmana per ensajar, y res hi perderán ni la comedia, ni l' autor.

ESPANYOL.

Urganda la desconocida ha fet plassa á «*El presidiario de Tolón*» y altres melodramas, mentres s' espera 'l moment de montar novas mágicas.

TÍVOLI.

Y aquí han desempolvat «*Robinson petit*», «*De Sant Pol al Polo Nort*», «*L guardiola*» y altras sarsuelas sempre celebradas del antich repertori.

No hi ha temps que no torni.

Ni obras que no reapareguin.

NOVEDATS.

Ab bon éxit y no escassa concurrencia han comensat las funcions senmanals de la *Jove Catalunya*, representantse ahir dijous, *La cambra*, del Sr. Arús, y estrenantse la pessa *Panxa Ample*, de que no puch ocupar-me fins á la senmana próxima.

Y mentres s' estudia 'l melodrama *Pobre madre*, s' han donat algunas representacions de *Maria Menotti*, ab la qual, los gossos de Terranova que tenen bon rastre, descubren sempre bonas entradas.

ELDORADO.

El teatro nuevo es una sarsueleta sumament moguda que fa passar un bon rato. L' intriga consisteix en dos marits calaveras que 's baratan la dona, y 's troban en lo mateix teatro ahont han anat á veure una funció una mica verda. Las donas son tan curiosas, que cada una d' ellas, guiada pèl mateix impuls, acepta la companyia del amich del marit. Res més xocant que l' escena de la doble basca, ni res més apropósit per amenisar l' argument que la figura del pare, que continuament fica y treu del palco á sas dos ignocentas fillas, segons los accidents de la comedia que figura haver anat á veure.

Las pessas de música son senzillas y garbosas.

CALVO-VICO.

Senyala la inauguració de la temporada, l' estreno de la loa dedicada al infortunat Calvo per Frederich Soler.

Com es natural, *La última corona* fa millor efecte representada que llegida, y 'l públich va aplaudir sos versos robustos, cridant al autor á las taulas.

CIRCO ECUESTRE.

Los ninots de Mr. Leo, realsats per l' habilitat de ventríloquo del seu duenyo, forman un nú-

UNA CONEGUDA.

—¡Matilde... Matilde...! ¡Escolti!
 —¿Que 'm crida á mi?—Sí, senyora.
 —Es que ja no 'm dich Matilde...
 —¡Ah! ¿no?—Ara 'm dich Teodora.

mero excelent en los escullits programas del Circo del Sr. Alegria.

Lo Sr. Leo sería un notable primer ministre.

Y 'ls seus ninots uns magnífichs diputats de la majoria.

N. N. N.

ACUDITS.

Entre amichs:

—¡Pobre Adela!

—¿L' estimas?

—Ab deliri.

—¿Quánt temps vas adorarla?

—No sè: llavoras no portava rellotje.

—Papá, á la factura qu' enviém á Mister Brops trobo que se li carregan dos unsas de més.

—Calla, criatura: á un home que conta per dliuras, qué li son dos unsas més ó menos?

MARANGY.

En un exámen de matemáticas.

Lo professor després de treure de una urna las consabudas boletas, consulta 'l programa y dirigintse al alumno, diu:

—Expresiones de la raíz cúbica.

L' alumno, sense inmutarse, agafa 'l barret y contesta:

—Moltíssimas gracias, y quan vegi á aquesta senyora farà 'l favor de tornárlas'hi.

E. FARRÉ.

Penetran uns lladregots en la casa de un pobre jornalero, mentres aquest descansa de las fatigas del día.

Al obrir una caixa ahont creuhen sens dupte que hi ha molt diner, lo jornalero se desperta y cerciorantse de lo que passa, exclama:

—¡Ah burros, cóm heu de trobar de nit, y anant d' escama, lo que jo de día y ab tota la tranquilidad no trobo!...

UN DE LA VALL D' ARÁN.

En unas bodas.

La novia, cansada de trastejar tot lo día y marejada de tan rebre enhorabonas y de fer cumpliments entre la parentela, exhala un fort suspir y exclama:

—Aaaay!... Ja voldria sè' al llit.

E. CASELLAS.

Entra un pagés á casa de un fotógrafo, acompanyat de la seva dona, y diu:

—Venía un servidor á veure quán valdria un retrato de mitj cos en amunt per aquesta.

—Vint rals, contesta 'l retratista.

—Está bè, ¿y per mí?

—Lo mateix, home, lo mateix.

—¿Y ara que 's pensa que perquè soch de fora tinch pa al ull?

—Qué voléu dir?

—¿Qué no ho veu que la mèva dona ne fa dos com jo?

CANDOR SALOMÉ.

UN TIPO.

—No, gracias; no vull ballar,
per' xó no se 'l desprecia!
sinó que, ¿sab? si *ell* venia
fins se podria cremar.

Perqué, ¿sab? mal m' está 'l dir'ho
pero jo tinch relacions
y *despues* tot son *custions*
y no vull darli 'l *retiro*,
perqué es bon noy, un anyell,
y per'xó, *vel-liagui*
fins me *perjudico* á mi
per donarli gust á n' ell.

Y se m' aporta molt mal
no 'm correspon, no senyó,
no 'm porta gayre *fació*
pero per 'xó tan se val.

perque, ¿sab? per 'xó no 'm moro;
no 'n fassi cas de que 'm queixi,
perqué 'l dia qu' ell me deixi
¿m' enten? al seu puesto un *coro*.

Peró, ¿sab? m' estimo més
lo dir jo, que no que diguin,
val més riurer, que que rigin
los que no m' han de dar res.

Per 'xó es que jo m' acaloro
y m' enfado de vegadas.

M' ha fet algunas passadas
que, ¿sab? no las fa cap moro.

De vergonya no 'n tèn mica:
quan va se 'l meu Sant, lo ganso,
me va regalá... ¡un romanso
d' aquells de la *Pobra xica!*

Y son dolents aquets fets...
perqué jo... que l' *armillero*,
jo... qu' un dia 'l *trajitero*
per portarhi 'ls cigarrets,
jo, qu' un anell (per 'xó fals)
jo, petacas, *bocadillos*;
y quan no tèn per *pitillos*
li *pugino* quatre rals.

Y ell en cambi no fon greix,
vinch á la tarde á *sarau*
y no s' hi acosta 'l *salau*;
vinch al vespre y lo mateix.

Pero per 'xó, may renyím,
puig quan estém enfadats
sempre me surt ab *quebrats*
contanme la *mort d' en Prim*.

Vull dir que parla molt bè,
¿sab?, gasta molta *palica*
de vergonya no 'n tèn mica
pero 'l qu' es de *llabia* 'n tèn.

Pero per 'xó no m' *asmola*,
y si ara arribés á entrar
me posaría á ballar,
no m' s per donarli *bola*.

Peró miri; j' ha arribat
me 'n vaig á darli neguit;
si, ja ho se qu' es un *bullit*
peró miril qu' es trempat.

Ab tot aixó, servidora,
no, no fassi compliments.
¡Ah! soch la pentinadora
del carrer de S. Vicens.

J. MONTERO.

La reunió del partit possibilista en lo Teatro Calvo y Vico al objecte de oir la paraula arrebatadora del gran orador de la democracia D Emilio Castelar constitueix un dels actes més solemnes que s' han celebrat á Barcelona de molt temps á aquesta part.

Lo partit possibilista ha donat una mostra no sols de la seva educació política, sinó també social.

Passavan los comensals de 1,600: no hi havia un pam de terreno que no estés ocupat, y reyná durant l' acte l' ordre més cumplert, havent presidit en la seva preparació una organizació notable.

Ni un crit, ni un disgust, ni 'l més petit incident desagradable perturbá aquella festa de la democracia. ¿Se vol un detall en demostració del respecte observat per aquella reunió numerosíssima? En las tres horas y mitja que durá, ningú encengué lo cigarro.

Aprenquin las personas distingidas que solen assistir als *lunchs* municipals, ahont apenas s' obra 'l *bufet*, comensan las empentas y 'ls cops de cotze com si la taula fós un castell que s' ha de pendre per assalt.

Aprenquin los aficionats á anar á l' aranya estira-cabells, per agafar un tall de galantina ó esgarrapar un grapat de pastas ó de bescuys, ferne un farsellet y portarlos á casa seva per obsequiar á la dona y la familia.

A *Calvo y Vico* lo *lunch* era lo de menos y ab tot y ser escullit com era d' esperar havent coregut lo servey á cárrech del Sr. Batllori, lo plat principal, aquell del qual no pogueren tastarne sinó 'ls correligionaris de D Emilio y 'ls representants de la premsa periódica, sigué 'l discurs incomparable del més gran orador dels nostres temps.

Y ara aquí faria un extracte de aquella oració política que durá mes de duas horas, si l' espay ho permetia y ho consentís la índole de aquest periódich. Per altra part la premsa diaria se m' ha anticipat.

Lo que no pot expressar ningú es l' efecte eléctric que produheix la paraula de Castelar. No hi ha art que superi á la oratoria... s' enten á l' oratoria del gran tribuno. Desde las primeras paraulas s' estableixen entre 'ls seus llabis y 'l cor de tots los oyents corrents de un flúit misterios, invisible, que forma de tota la reunió un conjunt homogéneo en plena erecció.

L' orador se transfigura y 'l públich també. Los llabis van vertint conceptes, ideas, bellesas sens fi en rumorosa cascada de brillants y perlas, de llums y de colors y l' auditori olvida 'l temps y la vida, seduhit, meravellat, electricat, entussiasta.

Párrafos esculturals, paissatjes esplendits, arguments de una forsa dialéctica incontestable, ara un xiste, ara un xascarrillo, ara una alusió fina y certera que tot just despunta ja fereix al adversari... impossible imaginar major riquesa de matisos, d' efectes y de contrastos. Alló es l' art suprem, lo més humá, lo més directe y 'l més fondo.

¿Sab que vol bastant humor, quan n'hi ha tants que passen gana, gastarse 'ls nostres diners fent set techs cada senmana?

Després de oir á Castelar, á un li sembla haver assistit á una orgia oratoria.

Y 'l pensament concebeix una idea. La de que un dia s' inventi un medi perque Espanya en pes pugui reunir-se y veure y sentir al gran orador.

Aquell dia tot' Espanya 's convertiria á las ideas republicanas.

La segona part de la cabalgata va desmentir aquell adagi: «Nunca segundas partes fueron buenas.»

Donchs la segona surtida va resultar magnífica. La primera un ensaig.

La segona, la verdadera funció.

Y 'l públich content y satisfet, y nosaltres més contents y satisfets que 'l públich, perque teníam empenyo en que 'l Sr. Pellicer quedés com qui es: com un gran artista.

Una nota trista.

¿Qui no coneixia á Barcelona á D. Anton Fages?

Era un bon patrici. Una idea constant l' asse-diava: rendir á Colón un tribut de consideració. Durant molts anys propagá y mantingué aquest propòsit, fins que un dia se 'l va atendre. Lo monument á Colón que avuy s' aixeca á Barcelona es fill, en gran part, de la iniciativa y la constancia de D. Anton Fages y Ferrer.

Y á pesar de tot ¡crueltat de la sort! D. Anton Fages va morir avants de veure completada l' obra que havia acariciat tota la vida.

D. Anton Fages deixá una viuda y un fill. Era aquest un pianista de mérit, y al poch temps, víctima de una cruel malaltia, anava á reunir-se ab lo seu pare.

Quedá sola, pobre y abandonada la viuda del Sr. Fages.

Quan en la passada primavera vingué la reyna regent á Barcelona, deixá una cantitat per socorre als pobres.

La viuda de D. Anton Fages, presentá recurs sollicitant una limosna. Demanar una caritat no avergonyeix á ningú.

Lo que avergonyeix y avergonyirà á tot Barcelona quan ho sápigui, es que la sollicitud de la viuda del Sr. Fages ha sigut desatesa.

Aixís es lo món.

¡Y pensar que gastant no més que 'l valor de un dels trajos que van figurar en la cabalgata haurían pogut aixugarse las llágrimas de una seiyora tan digna de atenció y de respecte!

Pero nó... Hem convingut en que havíam de divertirnos, y ningú 'ns treu de aquí.

Digui, D. Francisco de Paula: ¿no podria organisarse un *lunch*, per brindar copiosament á la memoria de D. Anton Fages y Ferrer?

Aixís veurían los forasters la manera que tením á Barcelona de pagar los deutes de agrahiment.

¡La professò!

Dotze bisbes... sis mil capellans...

Y lo que diu *Lo Brusí*:

«En distintos puntos de la carrera los barceloneses mostraron su devoción á la Virgen de las Mercedes encendiendo flamas de bengala y prrumpiendo en calurosos vitores á la Patrona de la Diócesis.»

De manera que la verdadera devoció avuy dia 's demostra cridant, com en un club.

Y 's demostra sobre tot encenent fochs de bengala.

Vostés no s' ho imaginavan; pero es aixís.

No será estrany que si algun dia van á confessar, lo confes los dongui la següent penitencia:

—Ja veurá, resi tres parts de rosari y encengui sis fochs de bengala, tres de vermells y tres de verts.

Al anarse á fer la professò estava molt núvol.

—Anemse'n noya, que plourá, deya un marit á la seva dona.

—No ho creguis, responia ella, 'ls capellans no se 'n van pas.

—¡Oh, ells ray! portan capa *pluvial*.

Lo primer dia de las festas religiosas de la

Mercé va caure una aranya á la catedral que ab una mica més fa desgracias.

Y deya un concurrent:

—Aixó son avisos que baixan del cel.

¡Y quin goig feya la portalada del palau episcopal! Estava tota ella circumdada de floretas primorosament combinada.

Passan dos camálíchs pèl davant:

—Mira, Gori, ¿t'agrada aquesta porta?

—¡Qué vols que t' digui! 'M sembla qu' estaria més conforme, tota voltada de *cajetillas*.

L' eminent artista Enrich Serra ha vengut lo sèu quadro *Latus*, que figura en la Exposició universal, á M. F. Guiun, intel·ligent comerciant de Nova York. Preu, mil duros.

Tambè ha venut per tres mil duros lo magnífich tríplich «*El voto*» á Mr. Ernest Gambart de Niza y 'l titulat «*Tormentos del alma*» á D. Joseph Sert.

Latus ha sigut lo primer quadro venut en la Exposició universal. Ell y 'ls altres dos fan tres. Tres enhorabonas.

Dimars, gran espectacle de fochs artificials al Port.

Y á pesar de tot, apenas va haverhi anunci de la festa en los periódichs locals.

Es lo que diu D. Francisco de Paula:

—Contenta una certa persona forastera, content tothom.

Y 's queda tan tranquil, esperant lo marquesat de Olérdula.

Enumera un periódich las festas que se 'ns han quedat á deure, d' entre las moltas anuncia-das solemnement pèl nostre solemne arcalde.

Son las següents:

Batalla de flors.—Concursos de orfeons y bandes militars.—Serenatas vocals é instrumentals en la Plassa de Sant Jaume.—Inauguració del monument á Clavé, festival y cabalgata alegórica.—Ball de nens.—Carreras de velocipedistas y de andarins.—Concerts matutinals.—Celebració de una *kermesse*.—Partidas de pilota.—Balls característichs de las diversas regions d' Espanya.—Alborada pels alumnos de las escolas municipals.—Gran ball d' etiqueta en lo palau de Bellas Arts.—Festas escolars, etc., etc »

En cambi: de banquetes oficials se 'n han donat algunas dotzenas més dels qu' estavan anunciats.

Y váyase lo uno... por lo otro.

Hi havia gran empenyo en qu' en Gayarre cantés en la festa religiosa que va donarse á la iglesia de Betlém, per recreo dels bisbes que han vingut á Barcelona.

Pero l' aplaudit tenor, ha donat lo *no* de pit.

Y 'ls bisbes s' han quedat ab las ganas de sentirlo.

Si volen lograrho, tenen un remey: vestir-se de personas, taparse la corona ab una perruca y cap al Liceo faltan bisbes.

Diumenje l' intrépit Budoy verificará una ascensió en un Mongolfier. Aquesta ascensió serà l' última de las que haurá efectuat fins ara. Perque en Budoy va contractat á Buenos Ayres.

¡Buenos Ayres! Lo millor puesto per elevarse.

Perque si 'ls ayres son tan bons, no hi ha perill de tenir una desgracia.

Suscripcions que s' han de afegir á la llista de lan cantitats recaudadas pera acunyar una medalla commemorativa del premi otorgat per la Academia espanyola á Frederich Soler:

D. Joseph M.ª Pous, ptas. 5.—D. Estanislao Solana, 10'50.—D. Anton Vico, 2'50.—D. Ricardo Calvo, 2'50.—D. Anton Lagua, 2'50.

Ditas cantitats obran en poder de la comissió corresponent.

Un eco de Poblet.

Visitavan las ruinas de aquest célebre monestir dos homes de Vimbodí, poble ahont l' odi contra 'ls frares ve de pares á fills.

Lo guarda encarregat de acompanyarlos los anava mostrant los detalls de la construcció:

—Veyéu—los deya—aquí tenían los cups; allí 'l saller... miréu qué gran... Ara veuréu la cuyna; al costat lo refetò... ¿Qué tal? Eran uns frares que no 'ls faltava res.

—Sí, senyor: una cosa 'ls faltava, observa un dels visitants.

—¿Qué 'ls faltava, si pot saberse?

—Bondat.

—Y encare un' altra, diu lo visitant segon.

—¿Un' altra?

—Sí, ronya.

Un calembur:

—¿De qué ha mort fulano?

—De un *ataque* al cap.

—¡Ay Jesús!.., Y una taca al cap pot ocasionar la mort de una persona?

Al visitar un amich mèu un manicomi, va preguntar á un dels encarregats:

—Escolti, ¿es cert que aquí hi tancan gent que no son boigs?

—Ca, no ho cregui: al cap de vuit dias ja s' hi han tornat.

En un café:

—¿Veus aquell senyor que ara 'm saluda?

—Sí.

—Es una persona que ha contribuít á aixugar moltas llágrimas

—Ja 'n fá la cara. Será un home molt caritatiu, un filántropo...

—No: es un fabricant de mocadors de butxaca.

En Sidro es un pagés que la sab molt llarga, y que no ha olvidat may certas máximas de gramática parda, en virtud de las quals convé no comprometes ab afirmacions ó negacions terminants y categóricas.

Y porta aquest cuydado fins á tal extrem, que 'l día ques vá casarse, al preguntarli 'l capellá:

—¿Consent en pendre per esposa á Fulana de Tal?

En Sidro, després de pensars'hi una mica, vá respondre:

—Home, no dich que nó.

LOPEZ-EDITOR. Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, número 20, Barcelona.

Obra nueva

EL ENSUEÑO

(LE RÊVE)

por **EMILIO ZOLA**

Version española de

CARLOS MALAGARRIGA

2 tomos en 8.º, Ptas. 5.

Novedad

La escuela de Tauromaquia

DE SEVILLA

Y EL TOREO MODERNO

por **PASCUAL MILLAN**

Prólogo de **CARMENA** — Carta de **LAGARTIJO**

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

Última publicacion

LLIBRE

DE LA

RENAIXENSA

Un tomo en 8.º, Ptas. 4.

EL DOCTOR SERVANS

por **ALEJANDRO DUMAS (hijo)**
Un tomo en 8.º, Ptas. 1.

DON JUAN TENORIO

DRAMA RELIGIOSO-FANTÁSTICO

EN DOS PARTES

POR

D. JOSÉ ZORRILLA

Ptas. 2.

EL NUEVO TENORIO

Leyenda dramática en 7 actos, en prosa y verso

POR

JOAQUIN M.ª BARTRINA

Y

ROSENDO ARÚS Y ARDERIU

Precio: Ptas. 2. (3.ª edicion.)

EN JOANET Y EN LLUISET PARODIA DE DON JUAN TENORIO

Empescada per **SANALL Y SERRA**, y ab dibuixos de *Gomez Soler*. Ptas. 0'50.

Almanaque de EL MOTIN

PARA 1889

Ptas. 1.

Almanaque DEMI-MONDE

PARA 1889

Ptas. 1.

EXPOSICION UNIVERSAL DE BARCELONA

1888

GUÍA-CATÁLOGO

DE BOLSILLO

de todos los expositores de España y del extranjero por orden de industrias

POR

E. R. D.

Ptas. 1.

GUÍA CÓMICA

DE LA

EXPOSICIÓN UNIVERSAL

DE BARCELONA

per **C. GUMÀ**

Ab un plano general y dibuixos de **R. MIRÓ**

Preu: Ptas. 1.

Avis important.

Tenim en prempsa l' Almanach de **LA ESQUELLA DE LA TORRATXA**.

4 fr

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mútu. & bè en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrà á volta de correu franca de port. No responém de extravios, no remetent ademès 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

LOS GRANS HOMES.

Arreglant un esparver se 'n fa un Napoleon primer.

Y d' un gos ben aixerit, se 'n fa un Napoleon petit.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Pa-la-u-tor-de-ra.*
2. ID. 2.ª—*Es-bu-rro-nat.*
3. MUDANSA.—*Ras-Res-Ris-Ros-Rus.*
4. TRENCA-CLOSCAS.—*Hernán-Cortés.*
5. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Monsálupe.*
6. CONVERSA.—*Rita.*
8. GEROGLÍFICH.—*Per sobres las cartas.*

XARADA MORTUORIA.

A LA TOTAL DE D. BONIFACI CARABRUT

QUE DOS-TRES LO DÍA 30 DE FEBRER 1888

VÍCTIMA DE UNA PICADA DE MOSCA AL DIT

XICH DEL PEU DRET.

Encare que molt era *hu-dos*, y també *quart-dos* de molt terreno que tenia á la Habana ha entregat la seva ànima al *Criadero*.

Lo qui resi un pare-nostre per ell cada día se li daran deu céntims... falsos.

E. P. D.

J. STARAMSA.

II.

Primera-dos casi sempre quan ets al llit sols estar: la dona qu' es *quatre-prima* voltada se sol trobar de pretendents que la volen no dich perque, Dèu me 'n guard' y tú 'i mèu *tot, hu-tres* día acostumas á mirar.

Noy Ros.

ANAGRAMA.

A mon pobre fill petit tot saludant á la Laura,

dugas *total* li va caure sobre la *total* del pit.

E. LOPEZ Y LOPEZ.

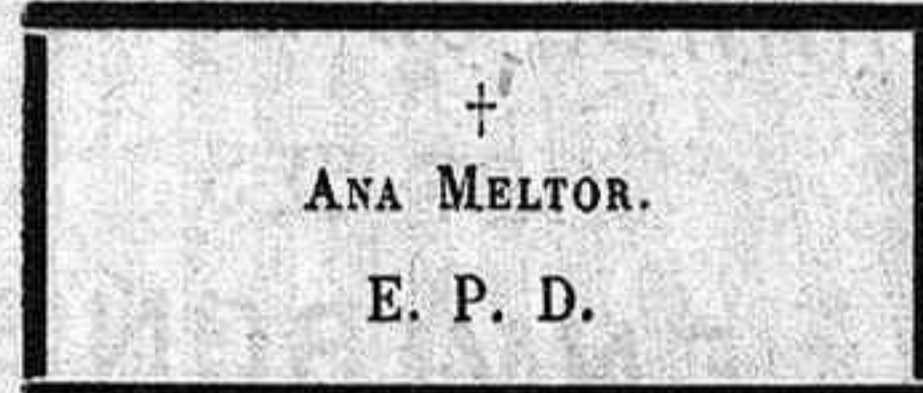
ACENTÍGRAFO.

A MON AMICH E. AGULLÓ.

Tractém d' aná á fè un tiberi á can Tunis ó á Moncada y cóm jo sè que t' agrada en tals actes figurar, que t' has de *total* te prego com se *tot* la *companyia*; si no ho fessis te diria que 't dol la *total* gastar.

ANGEL DE LA GUARDA.

TRENCA-CLOSCAS.

UN BURINOT.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	—Poble de Castellò de la Plana.
5	6	7	9	8	4	3	6	—Nom de dona.	
1	6	7	5	2	8	9	—Nom d' un héroe catalá.		
5	6	3	6	7	4	—Aucell.			
5	6	7	1	9	—Una cosa qu' embruta.				
5	6	8	9	—Ne fa l' istiu.					
5	9	7	—Tothom ne tè.						
1	2	—Bestia mansa.							
1	—Consonant.								

MISS PEGA.

GEROGLÍFICH.

DI

SRL

A

J. COCA Y COCA.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.